

IPA pro češtinu (neutrální standardní výslovnost)

aktualizováno 10/11/2021

Aleš Bičan, Ústav jazykovědy a baltistiky FF MU

1. Konsonanty

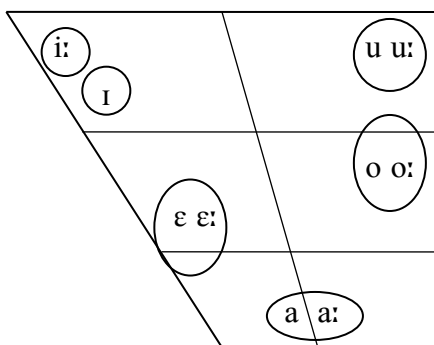
	Bilabiální		Labio-dentální		(Pre-)alveolární		Post-alveolární		Palatální		Velární		Glotální	
Explozivny	p	b			t	d			c	ɟ	k	g	ʔ	
Nasály		m		ɱ		n				ɲ		ŋ		
Afrikáty					ts	dz	tʃ	dʒ						
Vibranty						r								
Frikativní vibranty							ʀ	ʁ						
Frikativy			f	v	s	z	ʃ	ʒ			x	χ		h
(Centrální) aproximanty										j				
Laterální aproximanty						l								

Vpravo postavené symboly odpovídají znělým konsonantům; vlevo neznělým.

2. Slabičné konsonanty

ɱ	ɲ	ʀ	ʁ
---	---	---	---

3. Vokály

diftongy

ɛ̯u̯	a̯u̯	o̯u̯
------	------	------

4. Suprasegmentální jevy

Hlavní přízvuk	Vedlejší přízvuk	Mluvní takt	Promluvočný úsek	Vázání	Slabičná hranice
'koleno	'zeleno, bi:li:	'kɔvi:xodu	ko.lɛ.no

IPA pro češtinu – poznámky

1. Konsonanty

Explozivny (angl. *(ex)plosives*) odpovídají okluzivám; *afrikáty* (angl. *affricates*) odpovídají semiokluzivám; *frikativny* (angl. *fricatives*) odpovídají konstriktivy (ne všem); tyto termíny jsou z akustické fonetiky. Originální tabulka IPA používá jak termíny z akustické fonetiky, tak termíny z fonetiky artikulační.

Frikativní vibranty – označení hlásek, kterými začíná slovo *řeka* a končí slovo *keř*. V prvním slově se vyslovuje *znělá* frikativní vibranta [r], v druhém *neznělá* frikativní vibranta [r̥]. Tyto hlásky patří mezi vibranty (hrot jazyka vibruje), ale při jejich artikulaci – na rozdíl od [r] – dochází ke vzniku výrazného šumu jako u konsonantů frikativních.

Glotální = laryngální; jiný název pro totéž (přesněji řečeno *glotální* se vztahuje k hlasivkové štěrbině a *laryngální* k hrtanu; hlasivky jsou v hrtanu).

Příklady slov, kde se jednotlivé konsonanty vyslovují

[p], např. [pes] *pes*, [ɦrop] *hrob*.

[b], např. [boj] *boj*.

[m], např. [most] *most*.

[m] = *znělá* labiodentální nazála; v češtině se vyskytuje jen před labiodentálami, tj. před [v] a [f], např. [tramvaj] *tramvaj*, [nimfa] *nymfa*. V uvedených slovech je volně zaměnitelná na bilabiální nazálu: [tramvaj], [nimfa]. Doloženy jsou oba druhy výslovnosti.

[f], např. [foukat] *foukat*, [pa:f] *páv*.

[v], např. [voda] *voda*.

[t], např. [ta:bor] *tábor*, [na:rot] *národ*.

[d], např. [duɦa] *duha*, [svadba] *svatba*.

[n], např. [nos] *nos*.

[s], např. [soxa] *socha*, [mra:s] *mráz*.

[z], např. [zima] *zima*, [zbi:rat] *sbírat*

[ts] = *c* v české transkripci¹, tj. *neznělá* alveolární afrikáta (např. [tsesta] *cesta*).

[dz] = *znělá* alveolární afrikáta. V češtině se vyskytuje tam, kde v pravopisné podobě stojí písmeno *c* před písmenem, které označuje *neznělou* explozivou nebo frikativu, např. [lɛdzgdo] *leckdo*, [klɛdzɔbila] *klec byla*.

¹ Popis české transkripcie najdete v knize Marie Krčmové *Úvod do fonetiky a fonologie pro bohemisty* (Ostrava, 2008).

[tʃ] = č v české transkripci, tj. neznělá post-alveolární afrikáta (např. [tʃɛx] *Čech*).

[dʒ], znělá post-alveolární afrikáta. V české domácí slovní zásobě se vyskytuje tam, kde v pravopisné podobě stojí písmeno č před písmenem, které označuje znělou explozivu nebo frikativu, např. [lɛ:dʒba] *léčba*, [mi:dʒɔdolecɛl] *míč doletěl*. Též ve slovech cizího původu: [dʒus] *džus*.

Poznámka: Afrikáty možné zapisovat i s obloučkem nahoře: [tʃ̣], [dʒ̣], [tʃ̣], [dʒ̣].

[r], např. [rum] *rum*.

[l], např. [lɛnost] *lenost*.

[ʃ] = š v české transkripci (např. [ʃa:rka] *Šárka*, [muʃ] *muž*).

[ʒ] = ž v české transkripci (např. [ʒirafa] *žirafa*).

[r̥] = ř v české transkripci, tj. znělá frikativní vibranta (např. [r̥ɛka] *řeka*, [d̥r̥ɛvo] *dřevo*). Ve starších popisech je tato hláska klasifikována jako (*pre-*)*alveolární*, avšak poslední fonetický výzkum ukázal, že je přesnější ji klasifikovat jako *post-alveolární*.

[r̥̃] = neznělé ř, tj. neznělá frikativní vibranta. V češtině se vyskytuje jen v sousedství neznělé souhlásky (např. [dvi:r̥̃ka] *dvířka*, [tř̥̃i] *tři*) nebo na konci slov před pauzou (např. [kɛr̥̃] *keř*)².

[c] = ě v české transkripci (např. [cɪxo] *ticho*, [tɛc] *teď*).

[ɟ] = ě v české transkripci (např. [ɟɛci] *děti*).

[ɲ] = ň v české transkripci (např. [ɲɪɡdo] *nikdo*, [ɲadra] *ňadra*).

[k], např. [kɪno] *kino*, [ma:k] *mág*.

[g], např. [ɡuma] *guma*, [ɲɪɡdo] *nikdo*.

[ŋ] = znělá velární nazála, v české transkripci někdy N. V češtině se vyskytuje jen před velárami, tj. před [k] a [g] (např. [lɛŋka] *Lenka*, [maŋɡo] *mango*), v nespisovné češtině též před [x] ([brɔŋxiti:da] *bronchitida*).

[x], např. [xɔjɪt] *chodit*, [ʃpi:x] *sníh*.

[ɣ] = znělá velární frikativa, znělý protějšek [x]. V češtině se vyskytuje jen tam, kde se díky asimilaci znělosti může [x] změnit ve svůj znělý protějšek, např. [abɣɔbɪl] *abych byl* – toto je však možné vyslovit i jako [abɪfɔbɪl], obě výslovnosti jsou pokládány za ortoepické (tj. spisovné)³.

[ʔ] = neznělá glotální exploziva, tzv. ráz. V češtině se vyskytuje na začátku slov před vokálem (např. [ʔano] *ano*) nebo uvnitř slov mezi dvěma vokály, pokud je mezi nimi zároveň morfologická

² Pokud následuje slovo začínající na znělou okluzivu nebo konstriktivu, ř znělost neztrácí (např. [kɛr̥̃ɔbɪl] *keř byl*).

³ Popis ortoepie češtiny, viz Palková, *Fonetika a fonologie češtiny* (1997) nebo Krčmová, *Základy kultivované výslovnosti češtiny*, <<http://www.phil.muni.cz/jazyk/files/fonetika/krcmova2008.pdf>>.

hranice, tzn. mezi předponou a základem slova (např. [naʔutʃit] *naučit*) nebo ve složených slovech (např. [ʔindoʔevropski:] *indoevropský*). Výslovnost rázu není ve většině případů povinná (tj. slova mohou být vyslovena i bez něj). Jediný případ, kdy pravidla ortoepie češtiny vyžadují vyslovit ráz, je mezi neslabičnou předložkou *s*, *z*, *k*, *v* a slovem začínajícím vokálem (např. [sʔokem] *s okem*, srov. *sokem* [sokem]). U rázu nemá smysl rozlišovat mezi neznělou a znělou variantou, a to z logického důvodu: neznělé hlásky jsou ty, které se vyslovují s rozšířenými hlasivkovými blánami a znělé jsou ty, u kterých hlasivkové blány vibrují, avšak u rázu (= glotální exploziv) jsou hlasivky u sebe a uzavírají hltan.

[fɦ] = znělá glotální frikativa (např. [ɦolka] *holka*). V IPA značka [h] označuje neznělou variantu, která se však v češtině nevyskytuje.

2. Slabičné konsonanty

Slabičné [r], [l] se v češtině vyskytují uvnitř slova mezi dvěma souhláskami (např. [tɾn] *trn*, [pɦni:] *plný*) nebo na konci slova po souhlásce ([mɛtɾ] *metr*, [vɛdɦ] *vedl*).

Slabičné [m] se vyskytuje pouze ve slovech *sedm*, *osm* (tj. [sɛdɦ], [ʔosɦ])⁴ a jejich odvozeních nebo ve vlastních jménech jako *Rožmberk*. V přejatých slovech se setkáme i se slabičným [ŋ], např. [trauɦtɦberk] *Trautenberk*.

3. Vokály

Kolečka, resp. elipsy v lichoběžníkovém schématu označují prostor, kterému odpovídají české vokály v tomto schématu⁵.

Délka vokálů se označuje dvojtečkou (např. [a:], v české transkripci se používí čárka (á)).

Čeština má tři diftongy (= dvojhlásky); druhá, neslabičná část diftongu se označuje pomocí obloučku pod znakem (např. [kou̯ɛ] *koule*).

Poznámka: Diftongy se také často přepisují obloučkem nad nebo pod jednotlivými znaky (složkami) diftongu, který má stejnou funkci jako u afrikát (signalizuje, že se jedná o složený symbol): [a̯u], [ɛ̯u], [o̯u], popř. [au], [ɛu], [ou]. V této transkripci však není neznámeno, která ze složek diftongu je slabičná a která neslabičná. Diftongy je také možné psát jako [ɛu], [au] a [ou]. V tom případě je nutné rozdíel mezi např. *auto* a *naučit* vyjádřit pomocí slabičného předělu (tečka mezi znaky): [ˈʔauto] vs. [ˈna.utʃit].⁶

⁴ Tato slova je však možné vyslovit i jako [sɛdum], [ʔosum].

⁵ Lichoběžníkové schéma označuje relativní horizontální a vertikální polohu jazyka při artikulaci vokálů.

⁶ Marie Krčmová zapisuje ve svých skriptech české diftongy alternativním způsobem: [ɛv], [ov], [av]; způsob užitý v tabulce v tomto souboru na str. 1 je běžnější.

Příklady slov, kde se jednotlivé vokály vyslovují

[ɪ] = krátký vysoký přední vokál (např. [bɪl] *byl*, [pɪl] *pil*). V české transkripci se používá značka [i], tj. nerozlišuje se odlišná výslovnost krátkého a dlouhého předního vysokého vokálu.

[i:] = dlouhý vysoký přední vokál (např. [ji:dlo] *jídlo*, [bi:t] *být*). Je poněkud zavřenější (tj. vyšší) než jeho krátký protějšek, a proto se po něj používá jiná značka.

[ɛ] = e v české transkripci. V IPA se znak [e] používá pro otevřenější (tj. nižší) e-ový vokál (např. [les] *les*), zatímco znak [ɛ] pro zavřenější (tj. vyšší) e-ový vokál; čeština má první z nich.

Poznámka: V některých fonetických prepisech se český přední středový vokál prepisuje znakem [e]. Stejně tak se v některých prepisech můžeme setkat se znakem [ʊ], který slouží pro prepis českého vysokého zadního vokálu. Tyto možnosti prepisu jsou obhajitelné a někdy mohou také vyjadřovat nářeční odchylky.

[ɛ:], např. [male:] *malé*.

[a], např. [pak] *pak*.

[a:], např. [la:fka] *lávka*.

[o], např. [kolo] *kolo*.

[o:], např. [go:l] *gól*, [tsitro:n] *citron*.

[u], např. [ʔuxo] *ucho*.

[u:], např. [ʔu:l] *úl*, [vu:l] *vůl*.

[ɛʊ], např. [ʔɛʊro] *Euro*.

[aʊ], např. [ʔaʊto] *auto*.

[ou], např. [louka] *louka*.

4. Suprasegmentální/prozodické jevy

[ˈɦlavɲi: ˈpřɪ:zvuk] se označuje horní svislou čárkou před přízvuknou slabikou. Vedlejší přízvuk se označuje dolní svislou čárkou před přízvuknou slabikou. O vedlejším přízvuku se v češtině tvrdí, že je na každé druhé slabice počítáno od hlavního přízvuku, tj. [ˈnejne ʔobɦo ˌspoda ˌrova ˌtelnej ʃɪ:mɪ] *nejneobhospodařovatelnějšími*. Takto se přízvuk počítá např. ve verších. V normálních promluvách však tyto slabiky zpravidla nemají žádné zvláštní zvukové vlastnosti, které by je odlišovaly od ostatních, nepřívukných slabik. Vedlejší přízvuk je zde spíše potenciální. Reálně ho lze využít pro rozlišení složenin jako *zeleno-hnědý* [ˈzeleno ɦɲedi:] (tj. zelený a hnědý, třeba pruhovaný) a *zelenohnědý* [ˈzelenoɦɲedi:] (tj. hnědý do zelena).

Mluvní takt (též přízvukový takt) označuje skupinu slabik náležících pod jeden hlavní přízvuk.

Promluvový úsek označuje skupinu mluvních úseků, kterou uživatel jazyka pociťuje jako vnitřně vázaný intonační celek, jako ucelený krok v proudu řeči. Je charakterizován určitým intonačním

průběhem. Promluvo-
vý úsek je jednotka rytmu řeči, avšak odlišné člení může též rozlišovat význam.

Např.

[|| 'ʔinformovalɪːjsme | 'ʔoːvi:slettsi:x 'pokusu || 'naʃeɦo | 'spolupratsovni:ka ||] *Informovali jsme o výsledcích pokusu našeho spolupracovníka.* (Tj. náš pracovník byl informován o výsledcích pokusu.)

[|| 'ʔinformovalɪːjsme || 'ʔoːvi:slettsi:x 'pokusu | 'naʃeɦo | 'spolupratsovni:ka ||] *Informovali jsme o výsledcích pokusu našeho spolupracovníka.* (Tj. podali jsme informace o výsledcích pokusu, který provedl náš spolupracovník.)

Vázání (tj. značka [ˌ]) znamená, že je skupina slov vyslovována jako jeden zvukový celek bez pauzy. Srovnej *Šel na horu* a *Šel nahoru* – obě věty se vyslovují stejně, a proto by měly být ve fonetické transkripci přepsány stejně. Jelikož se ale liší počtem slov, je možné první větu přepsat s vázáním jako [ʃel 'naɦoru] a druhou bez vázání jako [ʃel 'naɦoru]. Mezery v IPA odpovídají mezerám mezi slovy, ale to neznamená, že je mezi těmito slovy nějaká přestávka v artikulaci (tj. pauza). Naznačujeme tím vlastně gramatickou strukturu věty. Věta *Včera večer přšelo, a tak jsem zůstal doma.* je vyslovena jako jeden celek bez pauz (pauza může být mezi *přšelo* a *a tak*, popř. v místech, kde se potřebujeme nadechnout).

Slabičná hranice je značena tečkou: [po.klɪtʃka] *poklička*.

Zápis intonačního průběhu pomocí IPA je obtížnější, jelikož intonace má kontinuální povahu a nelze ji zcela jednoduše rozdělit na posloupnost diskrétních značek.

Příklad přepisu

[|| 'fonetikaːje | 'jazikovjedna: | 'dɪstɪpli:na | 'zabi:vaji:tɕi:osɛ | 'materija:lɲi: | 'stra:ŋkou | 'zvukovi:x | 'vi:razovi:x | 'prostřɛtku: | 'jazika || ʔaː'to | 'jakˌna | 'nezobɛtsɲenɛ: | 'ʔu:rovɲɪ | 'pozna:ɲi: | ʔaː'popisu | 'mɛxanizmu | 'vzɲiku | 'řɛtʃɪ || 'jeji: 'ʔakustɪtskɛ: | 'stavbɪ | ʔaː'pɛrtɕɛptɕɛ | 'zvukovɛ:ɦo | 'sɪgna:lu | 'sluxɛm || 'takˌna | 'zobɛtsɲenɛ: | 'ʔu:rovɲɪ | 'ɦila:sɛk | ʔaː'pro:zodɪtskɪ:x | 'prostřɛtku: || 'ktɛrɛ:ːjsou | 'ʔuzi:va:ɲɪ | 'vˌdanɛ:m | 'komunikatɕɲi:m | 'spolɛtɕɛnstvi: ||]

Fonetická transkripce není jiný typ pravopisu, a proto uvedený text nevznikl mechanickým převodem jeho pravopisné podoby do transkripce. Uvedená transkripce zaznamenává výslovnost tohoto textu. Stejný text je ovšem možné vyslovit i jinak. Např. někdo místo [jakˌna] vysloví [jaɣˌna] (většina Moraváků to tak dělá), někdo jiný zase místo [nezobɛtsɲenɛ:] vysloví [nesʔobɛtsɲenɛ:] (výslovnost typická pro českou část ČR). Mnoho lidí místo [ktɛrɛ:ːjsou] vysloví [kɛrɛ:ːsou] atd. Fone-

tická transkripce tedy nezaznamenává ani pravopis, ani spisovnou („správnou“) výslovnost, ale skutečnou výslovnost.

Literatura

Další informace najdete zde:

Handbook of the International Phonetic Association (1999). Cambridge: Cambridge University Press.

Dankovičová, Jana. 1997. „Czech“. *Journal of the International Phonetic Association* 27/1–2.77–80.

Šimáčková, Šárka – Podlipský, Václav Jonáš – Chládková, Kateřina. 2012. „Czech spoken in Bohemia and Moravia“. *Journal of the International Phonetic Association* 42/2.225–32.